

Timpul

Samoila

În sufletul lumii, bombastic,
Lovește un fulger albastru,
Căzut din cerul fantastic
Cu zgomot de inger sihastru

Tic-tacul nu-i ceasul anume,
Rotițe zimțate și arc răsucit,
E-un suflet ce-animă o lume
Închisă în marele schit.

Pe noi trasează un cod,
Să știe pe unde s-a-ntins,
Pomezile sunt falsul năvod
În care timpul s-a prins.

Timpul nu are răbdare
Să fie arcușul viorii
Cu triluri viu născătoare
De clipe aleatorii.

Să fie, oare, înșelat
De simțurile sale?
Sau firea l-a încercat,
Când se afla pe cale.

Al cui suflet este timpul?
Te întrebi puțin speriat,
E clipa ce umple Olimpul
Cu zei fără timp măsurat?

El macină ce-i iese în cale,
Construiește palate pe vânt,
Cu viețile noastre domoale
Repară bătrânul Pământ.